

Daniels Bog - Nummer fem

Halvfjerds år

Jeff Pippenger

2023-11-29

Jojakim var den første af Judas sidste tre konger, og da han blev besejret af babylonerne, begyndte de halvfjerds års trældom for det sydlige rige. Disse halvfjerds år angiver det tidsrum, hvori Babylon, det første rige i Bibelens profeti, skulle herske. I Esajas' treogtyvende kapitel skulle Tyrus' skøge være glemt i halvfjerds symbolske år, som profetisk blev identificeret som én konges dage. I Bibelens profeti er en konge et kongerige, og dagene for det eneste kongerige i Bibelens profeti, som udgjorde halvfjerds år, var Babylon.

I løbet af den historie ville Tyrus' skøge, som repræsenterer pavedømmet, blive glemt. Ved afslutningen af de halvfjerds symbolske år ville hun blive erindret og gå ud og bedrive hor med alle jordens kongeriger. Åndeligt hor er det ulovlige forhold i sammensmeltningen af kirke og stat. Ved afslutningen af de symbolske halvfjerds år ville pavedømmet indgå i et forhold til De Forenede Nationer, repræsenteret ved alle de konger, som Tyrus' skøge bedriver hor med ved afslutningen af de halvfjerds symbolske år. Det rige, som hersker under de halvfjerds symbolske år, er De Forenede Stater, jordens dyr med to horn.

Daniel kapitel et til fem skitserer Babylons halvfjerds år lange historie, og derfor repræsenterer disse kapitler historien om begge horn på jorddyret. Kapitel fire og fem identificerer Babylons første og sidste konge, og tilsammen identificerer disse to kapitler historien om jorddyret og dets to horn. Dommen over de to horn og over selve jorddyret er fremstillet ved dommen over den første konge og den sidste konge. Nebukadnezars dom var forvisning i „syv tider“, mens han levede som et vilddyr i to tusind fem hundrede og tyve dage af græsset og duggen. Belsazzars dom blev skrevet på væggen og sidestillet med tallet to tusind fem hundrede og tyve, hvorved det identificeres, at dommen over jorddyret og dets to horn er fremstillet ved „syv tider“ i Tredje Mosebog seks og tyve. Dette er baseret på vidnesbyrdet fra to konger, og de to vidner repræsenterer den første og den sidste.

„de syv tider“ er anstødsstenen for adventismen og kan derfor ikke erkendes, skønt den tydeligt er der — for dem, som ønsker at se. Det er symbolet på dommen over den nation (Babylon), som herskede i halvfjerds år, og symbolet på dommen over det rige, som hersker i halvfjerds symbolske år. Da William Miller fremlagde sin forståelse af „de syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, anvendte han Nebukadnezars to tusind fem hundrede og tyve dage, hvor han levede som et dyr, i Daniel kapitel fire som et af de profetiske vidner til at stadfæste Tredje Mosebog seksogtyves „syv tider“. „de syv tider“ er både grundstenen og hovedstenen i Zakarias kapitel fire. Jesus, søster White, Esajas og Peter identificerer den som den sten, der bliver hovedhjørnestenen. Det er den kronende lære i Bibelens profeti, skønt den i det væsentlige er uset af dem, som bekender sig til at være den tredje engels budbringere.

Når vi begynder at betragte de første seks kapitler i Daniels Bog, er det vigtigt at erkende, at de „syv tider“ identificeres helt fra begyndelsen. Da Jojakim blev styrtet af Babylon, begyndte fangenskab på halvfjerds år. Krønikebøgerne forklarer, hvorfor de blev ført bort i fangenskab i halvfjerds år.

Zedekias var enogtyve år gammel, da han blev konge, og han regerede elleve år i Jerusalem. Og han gjorde, hvad ondt var i Herren hans Guds øjne, og han ydmygede sig ikke for profeten Jeremias, som talte fra Herrens mund. Også gjorde han oprør mod kong Nebukadnesar, som havde ladet ham sværge ved Gud; men han gjorde sin nakke hård og forhærdede sit hjerte, så han ikke vendte om til Herren, Israels Gud. Desuden overtrådte alle ypperstepræsternes høvdinger og folket i høj grad efter alle hedningefolkernes vederstyggeligheder; og de vanhelligede Herrens hus, som han havde helliget i Jerusalem. Og Herren, deres fædres Gud, sendte bud til dem ved sine sendebud, idet han sendte tidligt og atter sendte, fordi han havde medlidenhed med sit folk og med sin bolig. Men de spottede Guds sendebud og foragtede hans ord og mishandlede hans profeter, indtil Herrens vrede steg mod hans folk, så der ikke var nogen lægedom. Derfor førte han kaldæernes konge over dem, og han dræbte deres unge mænd med sværdet i deres helligdoms hus og skånedes hverken ung mand eller jomfru, gammel eller den, som var bøjet af alderdom: han gav dem alle i hans hånd. Og alle karrene fra Guds hus, store og små, og skattene i Herrens hus og skattene hos kongen og hans fyrster, alt dette bragte han til Babylon. Og de brændte Guds hus og nedbrød Jerusalems mur og opbrændte alle dets paladser med ild og ødelagde alle dets kostbare kar. Og dem, som var undsluppet sværdet, førte han bort til Babylon; hvor de var tjenere for ham og hans sønner, indtil Perserrikets herredømme begyndte, for at Herrens ord ved Jeremias' mund skulle opfyldes, indtil landet havde nydt sine sabbatter; alle de dage, det lå øde, holdt det sabbat, for at halvfjerds år skulle fuldbyrdes. Men i Kyros', Persiens konges, første år, for at Herrens ord, talt ved Jeremias' mund, skulle fuldbyrdes, vakte Herren ånden i Kyros, Persiens konge, så han lod udråbe gennem hele sit rige og også lod det kundgøre skriftligt og sige: Så siger Kyros, Persiens konge: Alle jordens riger har Herren, himmelens Gud, givet mig, og han har pålagt mig at bygge ham et hus i Jerusalem, som ligger i Juda. Hvem blandt jer hører til hele hans folk? Herren hans Gud være med ham, og han drage derop! 2 Krønikebog 36:11–23.

De halvfjerds år i trældom skulle opfylde Jeremias' ord: „indtil landet havde nydt sine sabbatter; så længe det lå øde, holdt det sabbat.“ Der findes kun ét sted i Guds ord, ud over det vers i Krønikebøgerne, som vi henviser til, hvor der tales om, at landet „nyder“ sine sabbatter. Dette sted findes i Tredje Mosebog, kapitel femogtyve og seksogtyve. Kapitel femogtyve giver anvisningen på, hvordan landet skal have lov at nyde sin sabbatshvile, og kapitel seksogtyve skitserer forbandelsen om „syv gange“, dersom disse pagtens forskrifter ikke blev fulgt.

Jojakims skæbne markerede begyndelsen på fangenskab, som er et led i det, Daniel i kapitel ni kaldte Moses' "forbandelse" og "ed". Daniel forstod forbandelsen om de "syv tider", for han vidner i kapitel ni om, at det var gennem sit studium af Jeremias' profeti om de halvfjerds år, at han forstod det antal år, Guds folk skulle være trælbundet i Babylon.

I hans regerings første år gav jeg, Daniel, agt på bøgerne og forstod tallet på de år, om hvilke Herrens ord var kommet til profeten Jeremias, at han ville fuldbyrde halvfjerds år over

Jerusalems ødelæggelser. Daniel 9:2.

Daniel forstod de halvfjerds år „ved bøgerne“, ikke alene Jeremias' bog. Den anden bog, han forstod, var Moses' skrifter, for i sin bøn identificerer han den „forbandelse“, der bestod i de halvfjerds års trældom, som Moses' „ed“. Ordet i Daniel kapitel ni, som oversættes med „ed“, er det samme ord, som i Tredje Mosebog seksogtyve oversættes med „syv gange“. Judas fangenskab i Babylon i halvfjerds år var en opfyldelse af forbandelsen om de „syv gange“, uanset hvad nogen moderne teolog måtte hævde. Det er klart som dagen, men kun hvis du er villig til at se det.

Og Herren talte til Moses på Sinaj bjerg og sagde: Tal til Israels børn og sig til dem: Når I kommer ind i det land, som jeg giver jer, da skal landet holde sabbat for Herren. I seks år skal du tilså din mark, og i seks år skal du beskære din vingård og samle dens afgrøde ind; men i det syvende år skal der være en hvilesabbat for landet, en sabbat for Herren; din mark må du ikke tilså, og din vingård må du ikke beskære. Det, som vokser frem af sig selv af din høst, må du ikke høste, og druerne af din ubeskårne vinstok må du ikke samle; for det er et hvileår for landet. Og landets sabbat skal være jer til føde: for dig og for din tjener og for din tjenestepige og for din daglejer og for den fremmede, der opholder sig hos dig, og for dit kvæg og for de vilde dyr, som er i dit land, skal hele dets udbytte være til føde. Og du skal tælle syv sabbatsår for dig, syv gange syv år; og tiden af de syv sabbatsår skal for dig være ni og fyrre år. Da skal du lade jubelhornet lyde på den tiende dag i den syvende måned; på forsoningsdagen skal I lade hornet lyde over hele jeres land. Tredje Mosebog 25:1–9.

Det er vigtigt at se, at i anvisningerne om at lade landet hvile fortsætter de syv cyklusser med seks år, hvor jorden dyrkes, og ét år, hvor landet får lov at hvile, indtil det niogfyrretyvende år, hvor der skulle være et jubelår, som markerede opfyldelsen af syv cyklusser á syv år. Det afgørende punkt at se er, at lyden af jubelårets basun skulle finde sted på Forsoningsdagen og dermed angive, at da den antitypiske Forsoningsdag begyndte den 22. oktober 1844, skulle jubelårets basun, som repræsenterer cyklussen af „syv tider“, da lyde. De „syv tider“, som begyndte, da Manasse blev ført til Babylon i 677 f.Kr., repræsenterede to tusind fem hundrede og tyve år, som blev afsluttet på den antitypiske Forsoningsdag. Forbindelsen vil kun blive overset af dem, der er uvillige til at se. Cyklussen af „syv tider“ er forbundet med de to tusind tre hundrede år.

Det er også vigtigt at se, at inden for pagtens forskrifter i de første ni vers af Tredje Mosebog femogtyve findes den mest dybtgående illustration af dag-for-et-år-princippet i Guds Ord. Den skålfuld af fabler, som teologerne kaster frem for at holde hjorden beruset af babylonisk vin, er, at dommen om „syv tider“ i kapitel seksogtyve skulle bero på en fejlagtig forståelse af den hebraiske betydning af det ord, der er oversat med „syv tider“. Dette argument er ikke sandt. Ordets hebraiske betydning rummer fuldt ud inden for sin definition begrundelsen for at anvende det på numerisk vis, men deres mangelfulde argument, som de støtter med en vildledt præmis baseret på deres selvudråbte ekspertise i hebraisk grammatik, er ganske enkelt et afledningsmanøvreargument.

Dommen, fremstillet som „syv tider“ i kapitel seksogtyve, erkendes ud fra sammenhængen i tekstafsnittet, ikke ved at visse nutidige teologer fordrejer det hebraiske sprog. William Miller dannede sin konklusion uden nogen henvisning til det hebraiske sprog, og inspirationen

stadfæstede hans forståelse som korrekt. Englene ledte hans forståelse på grundlag af sammenhængen i det kapitel, hvor dommen om de „syv tider“ findes, ikke på grundlag af det hebraiske sprog.

Sammenhængen i kapitel femogtyve er den, at pagtsbestemmelserne angives, og kapitel seksogtyve fremfører dernæst en lovet velsignelse for at holde disse pagtsforskrifter og identificerer derefter det, som Daniel kalder »Moses' forbandelse«, for ulydighed mod disse forskrifter.

Sammenhængen er temaet om dag-for-et-år-princippet i Bibelens profeti. Disse indledende vers i Tredje Mosebog femogtyve fastslår, at en dag i Bibelens profeti repræsenterer et år. I Anden Mosebog fastslår Moses tydeligt sammenhængen mellem sabbatshvilen på den syvende dag for menneske og dyr og sabbatshvilen i det syvende år for landet.

Og i seks år skal du tilså dit land og indsamle dets afgrøde; men i det syvende år skal du lade det hvile og ligge urørt, for at de fattige blandt dit folk kan spise; og hvad de lader tilbage, skal markens dyr æde. På samme måde skal du gøre med din vingård og med din olivenlund. I seks dage skal du udføre dit arbejde, men på den syvende dag skal du hvile, for at din okse og dit æsel kan få hvile, og din trælkvindes søn og den fremmede kan blive vederkvæget. 2 Mosebog 23:10–12.

I disse tre vers kan det erkendes, at en hviledag for mennesker og dyr svarer til et hvileår for landet. I Tredje Mosebog, kapitel femogtyve, i de første fem vers, finder vi den identiske grammatiske struktur som i sabbatsbuddet i Anden Mosebog, kapitel tyve, vers otte til elleve.

Og Herren talte til Moses på Sinaj Bjerg og sagde: Tal til Israels børn og sig til dem: Når I kommer ind i det land, som jeg giver jer, da skal landet holde sabbat for Herren. Seks år skal du tilså din mark, og seks år skal du beskære din vingård og samle dens afgrøde ind; men i det syvende år skal der være en hvile-sabbat for landet, en sabbat for Herren; din mark må du ikke tilså, og din vingård må du ikke beskære. Det, som vokser frem af sig selv af din høst, må du ikke høste, og druerne af din ubeskårne vinstok må du ikke samle; for det er et hvileår for landet. 3 Mosebog 25:1–5.

Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig. Seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning. Men den syvende dag er Herren din Guds sabbat; da må du ikke gøre noget arbejde, hverken du eller din søn eller din datter, din tjener eller din tjenestepige, dit kvæg eller den fremmede, der er inden for dine porte. Thi på seks dage skabte Herren himmelen og jorden, havet og alt det, som er i dem, og hvilede på den syvende dag; derfor velsignede Herren sabbatsdagen og helligede den. 2 Mosebog 20:8–11.

Tilsammen angiver de to sabbatsbud konteksten for Tredje Mosebog femogtyve og seksogtyve. Sammenført linje på linje vidner de om, at „seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning“, og at „seks år skal du tilså din mark, og seks år skal du beskære din vingård og indsamle dens frugt.“ „Men den syvende dag er Herren din Guds sabbat,“ og „det syvende år skal være et sabbatsår, en hvile for landet, en sabbat for Herren“.

Begge de ord, der oversættes med „syvende“ i et af sabbatsbudene, hvad enten det er sabbatten for mennesker eller sabbatten for landet, er det samme hebraiske ord, som i kapitel seksogtyve i Tredje Mosebog oversættes med „syv gange“. Sammenhængen i kapitel femogtyve og seksogtyve i Tredje Mosebog er fastlagt inden for den profetiske regel, at en dag repræsenterer et år i Bibelens profetier. Lige så betydningsfuld er den profetiske regel om den første omtale.

Det første, der nævnes i disse to kapitler, er dag-for-et-år-princippet. William Miller blev ledet af Gabriel og andre engle til at identificere „de syv tider“ i Tredje Mosebog som et symbol på to tusind fem hundrede og tyve år, og dette er i fuldstændig overensstemmelse med kapitlernes sammenhæng, som er dag-for-et-år-princippet, der fremholdes i de første fem vers i kapitel femogtyve.

Da Krønikebogens forfatter angav grunden til, at Babylon fik lov til at føre det sydlige rige Juda i fangenskab, sagde han, at det var for at give landet mulighed for at nyde sin sabbatshvile. Det eneste andet sted i Guds ord, hvor landet omtales som nydende en hvile, findes i tredje Mosebog, kapitel femogtyve og seksogtyve. De halvfjerds år, hvor Babylon regerede som bibelprofetiens første rige, fremviser ikke alene de symbolske år, hvori jorddyret skulle regere som bibelprofetiens sjette rige, men de halvfjerds år er også en direkte henvisning til Moses' forbandelses „syv tider“.

Når vi begynder at studere de profetier, som fremstilles i Daniels første seks kapitler, er det afgørende at vide, at forbandelsen med de „syv tider“ såvel som velsignelsen med de „syv tider“ er et element i hvert af disse kapitler.

Det er også vigtigt at erindre, at cyklussen af syv cyklusser på syv år markeres ved blæsningen i jubelårets basun på den tiende dag i den syvende måned, hvilket er Forsoningsdagen. Denne kendsgerning sammenbinder de „syv tider“ med de to tusind tre hundrede dage i Daniel kapitel otte, vers fjorten. Det er også vigtigt at erindre, at et profetisk år er tre hundrede og tres dage, og hvis man lægger tre hundrede og tres dage sammen, igen og igen, for „syv tider“, svarer det til to tusind fem hundrede og tyve dage.

Da Daniel ved bøgerne forstod det antal år, som Jeremias havde angivet, begyndte han en bøn, der omfatter hvert eneste led i det omvendelsessvar, som udpeges som nødvendigt, dersom Guds folk nogen sinde vågner op til den virkelighed, at de er fanger i fjendens land. Ved afslutningen af Daniels bøn over Tredje Mosebog seksogtyve viste Gabriel sig for at give Daniel forståelse af det syn, som han havde „hørt“, synet om de to tusind tre hundrede dage. Gabriel begyndte med at meddele Daniel, at halvfjerds uger var „fastsat“ for Daniels folk.

Halvfjerds uger er fastsat over dit folk og over din hellige stad, for at bringe overtrædelsen til ophør og gøre ende på synderne og skaffe forsoning for misgerning og føre evig retfærdighed ind og besegle syn og profeti og salve det Allershelligste. Daniel 9:24.

Ordet, som i verset er oversat med »bestemt«, betyder »afskåret«, og derfor betyder det, at halvfjerds uger skulle afskæres fra de to tusind tre hundrede dage. Begyndende med det tredje dekret i 457 f.Kr. ville Daniels folk have halvfjerds profetiske uger som prøvetid. Halvfjerds profetiske uger svarer til fire hundrede og halvfems år. Fire hundrede og halvfems år efter det

tredje dekret ville det gamle Israel stene Stefanus i året 34, og de ville være fuldstændigt skilt fra Gud.

Fangenskabet, som gik forud for de tre dekreter, der angiver udgangspunktet for de fire hundrede og halvfems års prøvetid, havde varet halvfjerds år. Disse halvfjerds år skulle give landet mulighed for at nyde de sabbatshviler, som det gamle Israel aldrig opfyldte. Halvfjerds års sabbatshvile for landet blev tilvejebragt på grund af fire hundrede og halvfems år (eller halvfjerds åruger) af oprør imod Moses' ed.

Fire hundrede og halvfems år med oprør mod pagten i Tredje Mosebog femogtyve frembragte halvfjerds års fangenskab, for at landet kunne nyde sin hvile. De halvfjerds års fangenskab førte til tre dekreter, som markerede endnu fire hundrede og halvfems år af prøvetid for det gamle Israel. Således ser vi to prøvetidsperioder på hver fire hundrede og halvfems år. De tre dekreter er et forbillede på de tre engles budskaber, hvoraf det første kom i 1798, ved afslutningen af den første vredesdom på "syv tider" over det nordlige rige. Den tredje engel kom to tusind og tre hundrede år efter det tredje dekret, den 22. oktober 1844, hvilket også er tidspunktet, hvor "vredens sidste ende" indtraf.

I de seksogfyrre år mellem afslutningen på den første vredes tid og afslutningen på den sidste vredes tid lagde Jesus grundvolden til det milleritiske tempel, og grundstenen var de „syv tider“. Denne sten skulle enten være grundstenen (eller også anstødsstenen) for adventismen i begyndelsen, og enten hovedstenen og slutstenen (eller også gravstenen) for adventismen ved enden. De tre dekreter, som repræsenterer de tre englebudskabers ankomst i historien fra 1798 til 1844, repræsenterer også de første tre kapitler i Daniels Bog.

Vi vil begynde at behandle de første seks kapitler i den næste artikel.

„Når Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring bliver bedre forstået, vil de troende få en helt anderledes religiøs erfaring ... Ét vil med sikkerhed blive forstået gennem studiet af Åbenbaringen: at forbindelsen mellem Gud og hans folk er nær og bestemt.“ The Faith I Live By, 345.